

om tilslutning fra den behandlende overlæge fremgår ikke direkte af bestemmelsen, men en sådan tilslutning må i almindelighed skulle foreligge forud for en indlæggelse.

Børn er ifølge lov om tvang i psykiatrien tillagt selvstændige rettigheder. Modsætter et barn eller en ung, der er omfattet af denne lovs særlige retssikkerhedsgarantier, sig en indlæggelse på psykiatrisk afdeling, må kommunen følge den fremgangsmåde, der er fastsat i lov om tvang i psykiatrien.

Der er mulighed for både at lade barnet eller den unge undersøge ambulant, således at barnet eller den unge kan tage hjem til forældrene om aftenen, og at lade barnet eller den unge døgnindlægges, således at barnet eller den unge må opholde sig på sygehuset eller institutionen, indtil undersøgelsen er tilendebragt. Forholdene i det enkelte tilfælde og især forældremyndighedsindehaverens holdning og indstilling må være afgørende for, hvilken fremgangsmåde børn og unge-udvalget beslutter at vælge i den konkrete situation.

En undersøgelse er som nævnt ikke en anbringelse uden for hjemmet. Der kan derfor ikke i forbindelse med en undersøgelse træffes afgørelse efter forslagens § 55 om samvær og kontakt. Samværet og kontakten mellem forældre og børn i undersøgelsesfasen kan alene reguleres ud fra undersøgelsesstedets praktiske besøgsregler m.v.

Af hensyn til familien og barnet eller den unge er der fastsat en frist for undersøgelsens maksimale varighed. Undersøgelsen skal således være afsluttet inden 2 måneder regnet fra børn og unge-udvalgets afgørelse om gennemførelsen af undersøgelsen. I tilfælde, hvor Ankestyrelsen efter forslagens § 120 giver en anke over en gennemførelse af en tvangsmæssig undersøgelse opsættende virkning, må det følge af forholdets natur, at 2-måneders fristen løber fra Ankestyrelsens afgørelse.

Når undersøgelsen er afsluttet, skal barnet eller den unge sendes hjem til forældrene. Bestemmelsen giver således ikke adgang til at beholde barnet eller den unge på undersøgelsesstedet, mens de sociale myndigheder udarbejder deres redegørelse om undersøgelsens resultater.

I forslagens stk. 2 er der en udtrykkelig henvisning til, at afgørelser efter stk. 1 kan træffes efter reglerne om foreløbige afgørelser, når betingelserne herfor er opfyldt.

Til § 38

Bestemmelsen svarer til § 33 i bistandsloven.

Efter forslagens stk. 1 kan kommunen træffe afgørelse om foranstaltninger efter stk. 2, når det må an-

ses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte. Hermed fastlægges det materielle kriterium for iværksættelse af frivillige foranstaltninger. Det er imidlertid ikke ethvert behov, der udløser støtte efter bestemmelsen. Dette udtrykkes ved, at det skal være af væsentlig betydning og ved, at det skal være af hensyn til et særligt behov for støtte. Desuden ligger det forudsætningsvis i henvisningen til stk. 2, at vurderingen af, hvad der er væsentligt af hensyn til barnets eller den ungs særlige behov for støtte, relaterer sig til de foranstaltninger, der nævnes i stk. 2. Det må samtidig understreges, at det har været hensigten at udforme kriteriet så rummeligt, at det ikke afskærer kommunen fra at yde hjælp, når dette må anses for formålstjenligt ud fra en vurdering af familiens situation sammenholdt med de hjælpemuligheder, som findes i loven.

Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., er en hensigtserklæring, hvorefter hjælpen bør sigte mod, at barnet eller den unge kan forblive i hjemmet. Dette er dog ikke ensbetydende med, at der skal være prøvet enhver form for hjælp i hjemmet, før der kan ske en anbringelse, jf. bemærkningerne til stk. 2 nedenfor.

Afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter stk. 2 træffes med samtykke fra forældremyndighedens indehaver. Er der fælles forældremyndighed, skal begge forældre give samtykke, også selv om forældrene ikke bor sammen.

I overensstemmelse med, at den unge, der er fyldt 15 år, er tildelt partsstatus, vil en afgørelse om anbringelse uden for hjemmet efter stk. 2, nr. 11, kun kunne gennemføres som en frivillig foranstaltning, når der foreligger samtykke fra både den unge og fra indehaveren af forældremyndigheden. Bestemmelsen om samtykke fra den unge, der er fyldt 15 år, omhandler alene anbringelse uden for hjemmet, idet dette må anses for at være det mest vidtgående. Samme medvirken og motivation fra unge vil imidlertid være nødvendig i forhold til andre af de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2. Det vil derfor også i disse tilfælde være vigtigt at inddrage den unge, når der påtænkes iværksat andre foranstaltninger.

I forslagens stk. 2 opregnes de tilbud, der kan gives, når betingelserne i stk. 1 er opfyldt. De enkelte foranstaltninger har hver især et indbygget formål – en kerne – men samtidig nogle fleksible ydre grænser, der gør, at foranstaltningerne overlapper hinanden, hvilket indebærer, at to eller flere foranstaltninger kan anvendes samtidigt eller i forlængelse af hinanden. Beskrivelsen af foranstaltningerne har til formål at gøre tilbudene mere gennemskuelige. Det er samtidig forudsat, at indsatsen kan udvikles inden for de givne rammer, således at opregningen ikke